

– Imádok esőben vezetni! Ha érkezik a zivatar, keresem a slusszkulcsot, s irány, megyek a budai hegyekbe. – Anikó a szokásait kávézás közben számolja elő. Anikó szenvedélyesen szeret vezetni. Lendületes asszony benyomását kelti amúgy is, aki sosem hagyja el magát. Judith néhanapján beszélget vele, valószínűleg ezért, mert Anikóval szemben mindenekelőtt otthonülő, szeret aludni, s ritkán jár el otthonról esténként. Judithtal koncerten fut-

Géczi János 65

A HANG

(regényrészlet)

nak néha össze. Azzal a magas, jóvágású férfival látogatja az előadásokat, akiből, annyira szűkszavú, senki nem tud néhány mondatnál többet kihúzni. Hacsak nem a zenéről. Abban azonban a kedvét leli.

Anikó elsőként szerez tudomást Judith autóvásárlásáról. Sőt, maga is hozzájárul ahhoz.

– A kocsí a komfortérzetemet növeli. Jobbá teszi az életem minőségét. – Anikó elneveti magát, s hogy ezt leplezze, sietve rágyújt. A páciensekhez valónak érzi a Judithnak szánt mondatot. – Nem kérsz?

Judith azonban nem dohányszik. S jól tudja, hogy időnyerés miatt kérdez tőle Anikó. S hogy valamit korrigálni akar. Ezért nem a fejével int nemet, hanem indokot keres.

– Köszönöm, továbbra sem. Nem találok elég izgalmasnak. Szerintem a hajamnak sem tesz jót.

– Kinyissam az ablakot? – pattan fel Anikó. Szolgálatkésznek mutatkozik.

– Nem félsz, hogy betódul a meleg?

– Rendelés előtt úgyis szellőztetnem kell. Majd visszazárom. A falak még húsek. A füst nem árt a hajadnak, mivel erős szálú és fekete.

– Gondolod?

– Olyan strapabíró. Sokat is gondozod, látható.

Judith tíz napig marad Trabant-tulajdonos. A Trabanthoz olcsón jutott ugyan hozzá, mivel ütött-kopott jószágot vásárolt. Judith azt reméli, megfelel a munkahelyre járásra, hetente egyszer elviszi a professzorhoz, és pótolja a szatyrot a bevásárlásokon. S alkalmakként, ha Hanna igényeli, kimennek vele a hegyekbe. Judith tehát megfuttatja a lányt is, a kocsikát is. A Trabant az első szemrevételezés alkalmával nevet kap. Kocsikává avanszál. Ugyan hirdetés útján kerül a családba, de ismerősnek bizonyult a tulajdonosa, s Judith ezt garanciának gondolja. S meg is nyugtatja abban a tekintetben, hogy utóbb, ha bármi gondja akad a járművel, lesznek, akik autós tanáccsal szolgálnak. Kocsikának mindaddig,

míg át nem gurul az Attila úthoz, ahol Judith lakása előtt posztol, az útszélen szépen nevelkedő akácfa árnyékában, két gazdája is volt. Apa és fia felváltva használták, az apa a hétvégeken, a fiú pedig naponta. Ők majd, fontolgtatja Judith, tanácsokkal szolgálnak, mikor és kihez viendő szerelésre, milyen 66 trükkök hasznosak tolatáskor. És egyebekkel. Kocsikának nem nehéz a szolgálat, magyarázta az ősszel iskolába készülő Hanna az anyjának, reggelenként, ha teljesíteti első kötelességét, s Hannát elfuvarozta az iskolába, s Judith is bejut vele a munkahelyére, szabadon poroszkálhat a parkolóban, szunyókálhat is, ha arra mutatkozik kedve. És nézegetheti az utcák házainak homlokzatát, Budapesten az első emelet magasságától minden ház falán szobrok, félszobrok vagy képek találhatóak, minden utcának megvan a maga felfedezésre érdemes, autók számára is érdekes műtárgy-utánzat kollekcója.

A betegek ovációjával fogadják Judith begördülését a pszichiátria udvarába. Számukra, ha nem is a Trabant, de újdonságot jelent a pszichológusnő vezetési tudománya. Hiszen a Trabantok mellett mindenféle ismeretlen autómárkák is feltűnnek újabban az utakon. A kelet- német kocsikat a hivatalnokok és a fiatal családok használják.

Az osztályon majd' mindenki Trabanttal közlekedik, még a főorvos is. Iván is, aki orvos, s rákbetegsége ellenére dolgozik. Anna ugyancsak, akit néha női magazinok címlapján látni, bár lélekgyógyász, s éppen annak a pszichológus-dinasztiának a sarja, amelynek csúcsán Judith szeretett analízis-professzora trónol. Anikó is, aki az alkoholistákra specializálódik. Karát doktróról nem beszélve, bár ő alkalmakként a főorvosos kocsijában érkezik, utasként. Továbbá György úr, Iván barátja, aki a kopaszágát arra használja, hogy a koránál bölcsebbnek tűnjék fel: a pszichológiai ismeretterjesztésben előnyei származtak ebből. És Trabantjuk van az ambiciózusabb ápolónőknek, még azoknak is, akiket helyettesítésre rendelnek át a központból, mi több, a takarítónőknek, akik, ha tízkor befejezték a munkájukat, azonnal gépkocsi pattannak, s ettől az időponttól egy-két magáncsalád életterében raknak rendet. E kórházban másodállásuk van az orvosoknak és a pszichológusoknak. Judith erre nem vállalkozhat, nem futja az idejéből.

A pszichiátria kicsi udvarán nem ritka, hogy tucat Trabant parkol, okkersárgán, kéken és műanyagyszürkén. A szürkék a diplomás alkalmazottaké. Igaz, az első és a hátsó szélvédőn megkülönböztető jel is mutatja, hogy a jármű tulajdonosa orvos vagy afféle egészségügyi dolgozó, ez teszi lehetővé, hogy a közönséges autókkal ellentétben rövid ideig akár tiltott helyen álljanak. Mindenesetre a munkahelyi közösség tagjait autójukról is tudják azonosítani a betegek, s többnyire azok adnak felvilágosítást arról, hogy ki az, aki benn tartózkodik, és még fellelhető-e valamerre a kórházban. Maga a főorvos sem gondolja másként, ha valamelyik kollégája jelenlétét ellenőrzi, kipillant az ablakon, s utána néz a galambszürke Trabant-állománynak.

Judith Trabantja Anikó kolléganője betegének családjától származik. A család, gondolja Judith, de már csak akkor, amikor bosszúságában túlad a kocsin, s napjában kétszer ismét busszal zötykölődik a hegyre, s gyalog vagy trolival igyekezik az egyetem Pszichológiai Intézetébe, amely majd-
hogynem a bábszínház és a művészeti egyetem épületében egyszirtál 67
azóta, hogy Magyarországon egyetemi tudománnyá vált a diszciplína, a család, aki számára eladta a gépkocsit, talán azért tehetett ilyet, hogy pótolja a családjának betegségeiből adódó jövedelemkiesést. Vagy magánorvosra, gyógyszerre, speciális terápiára kell számukra az autóban tárgyiasodott pénz. Talán helyes lett volna először számukra felajánlani a vásárlást, azaz megnyitni az utat nekik a visszavásárláshoz. Ámbár látta, Anikó nap mint nap fogadja az alkoholizmusból kilábaló páciensét, aki utókezelésre jár vissza, s többnyire még kísérettel, a férjétől vagy a fiától támogatottan. Ők nyilván már tudomást szereztek arról, hogy Kocsika eltűnt Judith életéből.

Judith sosem próbálhatta ki, milyen esőben vezetni. Valóban oly felszabadító érzés az, amilyennek Anikó állítja? S ugyan az esőben való vezetéskor dohányzik-e kolléganője, vagy, mint egyéb alkalmakkor az autóban, sosem teszi? De ki akarja azt próbálni, így Trabant-tulajdonossága tizedik napján, azután, hogy kilép a professzor villájának kapuján, a munkájában adódott kérdések megbeszélésén túl, könnyeden és gondtalanul, hogy megvillan az ég, s a csillagokat nyugaton elfedik a felhők, arra gondol, ad még magának fél óra szabadságot, s nekivág a Budai-hegyeknek. Fél óra az húsz kilométer, s abban még az oda- és a visszavezető út is benne van. Átvág a kihalt Moszkvaterén, a Hűvösvölgy sem mutatkozik forgalmasnak, s a villamosremizék mellett surran be a vihar előtti hegyek közé. A tüdőszanatórium előtt balra veszi az irányt, s az elhagyatott, aszfaltos úton a rengeteget veszi célul. Sötét árnyak közé hasít az autó reflektorának fénynyalábja, zúgnak a lombok, a villámok és a mennydörgés között egyre kevesebb idő telik el. Közelebb jutottam a vihar centrumához, állapítja meg Judith, amikor felfedezi az út közepén bandukoló férfit. Félszegen halad az ember, előre, a testtartásában nem mutatkozik semmi veszélyes.

– Uram, félreállna egy pillanatra? – hajol ki Judith a letekert ablakon. De amint nem veszi észre a férfi, hogy utoléri egy autót, úgy Judith kiálltását sem. – Uram! Szeretnék tovább menni! – S Judithnak ekkor jut eszébe, hogy dudálhatna is. De dudálni nem illik közletről, az agresszió, sommázza, ezért hát hagyja, hogy a férfi tovább haladjon, s csak hogy kellően eltávolodik, dudál. A Trabant dudája azonban nem szólal meg. Kapcsolgatja a kart, nézegeti a gombokat, hátha eltévesztette a kürt megszólaltatóját, s néha ki-ki-fülel a lehúzott ablakon, talán csak ő nem hallja a dudahangot, mert gyenge.

– Segíthetek?

Judith összerenzen. Az a férfi, akit nem tudott megelőzni, mindkét tenyerével az ajtóperemre támaszkodik.

68 – Segíthetek? – és bedugja az utastérbe a fejét! – Látom, nem boldogul itt valamivel.

– Csak a duda! Valamiért nem szólal meg.

– De jó illat van itt benn. – és a férfi odafordítja az orrát Judithhoz. Szinte beledugja az orrát a mellei közé.

– A dudával van valami probléma, de se baj. Majd megnézetem. – Judith megragadja az ablakot feltekerő kart.

– Ez nem virág!

– Eltévedt? Segíthetek valamiben? – és érzi, mint nedvesedik a tenyere.

– Hiszen éppen magának kell a segítség!

– Köszönöm, az enyém majd megoldódik. Megyek is tovább! – és rátapos a gázra. A férfi gyorsabb nála, átnyúl a kormányon, elfordítja slussz-kulcsot és kiveszi a zárjából. – Judith felkiált: – Hogy képzeli ezt?

– Nem képzelem! Csinálok! Szálljon ki! – s a férfi, kezében az autó kulcsával, hátrább lép az ajtótól.

Judith tétovázik. Elzsibbad az alsó ajka.

– Pattanjon kedves, mindjárt itt a vihar, még elázunk!

S máris kinyílik az ajtó, s a férfi előre nyújtja a karját, hogy segítsen a kikászálódásban. Judith nem tehet mást, kilép, s a kocs mellett hátrább húzódik. Belenéz a férfi vakító kék szemébe, nem tud a tekintetből semmilyen következtetést levonni. Néma a szem.

– Meg tudja csinálni? – s rámutat a kallantúyra.

A férfi bepattan a vezető ülésbe, nullába teszi a sebességváltót, behúzza a kéziféket és a kulcsot óvatosan behelyezi a zárba. Egyetlen pöccentésre felberreg Kocsika.

– Most akkor próbáljuk meg! – s a férfi a dudára dől. Az autókürt megszólal. – Ennyi volt. A Trabantoknál van ilyesmi. – S száll máris ki a férfi. – Parancsoljon.

Judith remegő térdekkal ül vissza az autóba. Gázt ad, s köszönetképpen felemeli a kezét.

– Azért megkérdezhetette volna, hogy elvigyen-e egy darabon! – kiáltja a férfi. – Hamarosan itt a zivatar.

– Sietek, ne haragudjon! – de a férfi ezt már nem hallhatja.

Néhány kanyargós, hosszas erdei kilométer után, túl a város peremén, valahol a buszfordulóban megáll, leállítja a motort. Végig kell gondolnia a történeteket. Nem tudja, mennyi ideje nyugtatja magát, az eső zuhog, majd abbamarad, nincs időérzéke. Lassan besötétedik. Az utca fölött denevérek

csapongnak. Judith nem érez annyi erőt és összeszedettséget magában, hogy tovább hajtson. S felcsapódik az anyósülés mellett az ajtó, s a csuromvizes, erdőben hagyott férfi behuppan az autóba.

– Látom, megvárt. Köszönöm. Igaz, alaposan eláztam. Most vizes lesz az ülés.

69

– Mit akar?

– Jó itt a szag. Vagy már mondtam? Az esőtől talán még jobb, mint anélkül.

– Mondta.

– Fiatalos.

– Az autó légrfrissítőjét érzi! A lányom választotta.

– Ezt? – mutatott rá a férfi a visszapillantóra akasztott papírdarabra.

– Azt. Kéri?

– Nem. Most nem.

– Akkor eldobom! – és Judith letépi.

– Ez nem méltó egy nőtől.

– Mi már találkoztunk?

– Nem.

– Szereti a természetet?

– Ott mindig történik valami. Most is történt. Jött.

– De hiszen rám nem várhatott.

– Senkire se vártam.

– Hát akkor örülök, hogy találkoztunk. Nekem indulni kell.

– Arról szó se lehet. Ha már itt ülök az autójában!

Egy busz érkezik szemből, majd elhalad s visszakanyarodik. Nagyot szusszanva beáll az üres várakozóhelyre. A sofőr kiszáll, s hátrasétál, rágyújt. Rápillant a Trabantra, a benne ülőkre. Judith felemeli a kezét.

– Menjünk inkább. Adja rá a gyújtást!

Judith indít.

– Kösse be magát! Ha nem, nem indulok el.

– Ha így magának jobb! Nekem ugyan mindegy. – s a férfi átveti a váltán és bekapcsolja a biztonsági övet.

– Köszönöm. Akkor minden rendben. – S Judith úgy dönt, hogy neki-megy a buszmegállóban várakozó autóbusznak. A sofőr megkövülten figyel, hogy a személygépkocsi nem kanyarodik, hanem nyílegyenesen meglődül s a járművének hajt. A csattanással egyidőben az első sárhányója letörik a Trabantnak, szertefröccsen a jobb oldali reflektor, majd felcsapódik a motorház teteje. S a vezetője, egy nő ugrik ki a roncsból és sikoltozik.